

"כל המבזה את החכמים אין לו חלק לעולם הבא והוא בכלל כי דבר ד' בזה הכרת תכרת הנפש היא וכו'" (שו"ע י"ד ד"רמ"ג סעיף ו') נדהמים וכואבים בפלצות לב על השמועות הנוראות המהלכות בתוכנו אודות דברים שאינם בכלל אפשר שלא יעלו על הדעת הזויים ומנותקים מכל בסיס של מציאות אשר אינשי דלא מעלי מעיזים בחוצפתם ובגסות לבם לפעור פיהם מלא שחץ על כבוד קדושת הרב אליעזר ברלנד שליט"א, ת"ח אמיתי מגדולי הדור אשר אין לו בעולמו אלא תורה, תפילה, קדושה, פרישות, זיכו הרבים ומסירות נפש לכל יהודי באשר הוא, ואבני למתירין דמו של צדיק זה בפרהסיה, מורה דרכם של אלפי תלמידיו ושומעי לקחו שכולם יראים ושלמים, ואשר רבים נושעו בזכות תפילותיו.

אוי לנו שכך עלתה בימינו שתרבות רעה וארורה קמה עלתה וגם ניצבה כקורח ועדתו לפצות פה באיש אלקים קדוש, מלאך ד' צבקות אשר רבים השיב מעוון ואין חטא בא לידו כלל. ודברים הניכרים הם שמדובר בכזבים ועלילות שווא של בעלי מחלוקת זדים וארורים המנסים להטיל דופי ברב שליט"א. ועליהם נאמר "כל המבזה ת"ח אין לו רפואה למכתו" (שבת ק"ט) ואין להם חלק לעולם הבא כדן אפיקורס ומגלה פנים בתורה (סנהדרין צ"ט ע"ג) וצריכין נידוי כדן המבזה את החכם (שו"ע י"ד של"ד סעיף מ"ג).

יודע הציבור

שהדברים הינם שקר גמור ואוי למי שמהרהר אחר בדיות וכזבים אלו אפילו בלבם כמבאר בגמרא "כל המהרהר אחר רבו כאילו מהרהר אחר שכינה" (סנהדרין ק"י ע"א) וכן נפסק ברמב"ם (הל' ת"ת פ"ה) ובשו"ע (יו"ד רמ"ב סעיף ב'). ואוי לנו שבימי ערב חג החרות וגאולת ישראל, במקום להתעסק בציפיית גאולתה של ירושלים ובניינה נאלצים אנו לקרוע על חורבנה מול עינינו שנאמר: "לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביזו בה ת"ח".

וד' הטוב יכפר בעד כל כמו ישראל הכותבים בצער ובלב מורתח למען כבוד התורה ולומדיה מאיר סירוטה יעקב שכנזי שלום ארוש

מכתב גלוי מאת הגה"צ דתהלות ישראל שליט"א

בס"ד אור ליום ג' לסדר ולא תחללו את שם קדשי י"ג לחדש אייר תשע"ג לפ"ק עה"ק ירושלים יצ"ו

ומה שיש תולין עצמם להאמין מפני שכאשר נשאל על זה הודה בעצמו בפה מלא כי העול והמכשול בידו עם הנענה גלויה שחוזר בתשובה על זה, הנה באמת אין צורך להשיב נגד הוכחה זו כלל כי כל מי שיש לו מוח בקדקדו ואפילו ילד קטן שכבר הגיע לעונת הפעוטות יבין שה"ז היפוך הטבע האנושי לגמרי שבמקום להכחיש הקול ענות נגדו ובפרט שהרי יש לו מה להשיב כמו שנתבאר הרי הוא אדרבה מודה ומבייש עצמו ונותן הרושם כאילו הרי הוא כא' העבריניים והפושעים היותר גדולים ויודעים לשמצה (וכאשר נתפס ואינו יכול להתחמק ה"ה מודה ואומר שחזר בתשובה) ולכן התנהגות כזו ה"ז מוכיח על דרגה גדולה של צדיקים של שומע חרפתו ואינו משיב ועונה (ומכש"כ כשעוד מחזק את החרפה) ועל כן הכחשת השם רע הזה הוא פשוט יותר מביעתא בכותחא. ובפרט מי שמכיר את האיש ואת שיחו מכל השנים יודע היטב שדרכו בכך לבזות עצמו ברבים ולהשפיל כבוד עצמו בצורה מופרזת שאין דוגמתה ואין דוגמתו.¹

וידוע הסיפור על א' מגדולי הדור מלפני ד' מאות שנה ה"ה אחי המהר"ל בעהמ"ח ספר החיים שהיה גם חבירו של הרמ"א שאחרי שהתאלמן קבע דירתו מחוץ להעיר והתבודד שם לבד ופעם יצא עליו בעיר רינון שנחשד על א"א ל"ע, והרמ"א שהיה המרא דאתרא נרתע מקול השמועה ושלח שליח וקראו שיבאו לפניו ושאל אותו על זה וגזר עליו שיגלה לו האמת ובלית ברירה גילה לו שמעת שמתבודד שם בא אליו אליה"נ כל לילה ולומד אתו, והיה מפחד שלא יזוח דעתו עליו בהרגשת התנשאות וגאווה מכח זה על כן בקש משמים שיזמנו לו שפלות גדולה כדי לשמור עליו מלהתגאות, ונתקבלה תפלתו ושלחו לו הוצאת שם רע זאת ע"פ בקשתו.² וכבר היה לעולמים רינון כזה על יוסף הצדיק ובדאי שהאממינים כאן היו מאמינים גם הרינון על יוסף³ והיו משמיצים אותו על סמך עדות המרשעת כמו שהם עושים היום.

ברור הדבר שהמדבר ומכש"כ המפיץ לשה"ר ומוציא שם רע אפילו נגד אדם פשוט ועם הארץ עובר על הרבה לאוין מדאורייתא וחלקו עם עזי פנים שבדור יורש גהנום, והמלביץ פני חבירו ברבים אין לו חלק לעוה"ב. וכמו"כ אין שום היתר להאמין והשומע ומקבל ומאמין למה שהפיצו בעלי לשון ג'כ עובר בהרבה לאוין כמבואר כל זה בחפ"ח הל' לשה"ר. ומכש"כ כאשר מדברים ומפיצים נגד ת"ח גדול ועצום, וידוע מ"ד בגמ' ובשו"ע (יו"ד של"ד מ"ג) שהמבזה ת"ח חייב נידוי⁴ וגם אין רפואה (מחילה) למכתו, ומקרי אפיקורס והוא בכלל דבר ד' בזה ואין לו חלק לעוה"ב כדאי' בגמ' (סנהדרין צ"ט): ובשו"ע (יו"ד רמ"ג ו') וגם חרבן ירושלים היה על שביזו בה ת"ח וב"ב של ק"ו כשהמדובר במי שנוסף למה שהוא ת"ח עצום ושוקד על התורה ימים ולילות ה"ה גם מוחזק מנעוריו לעובד ד' במסנ"פ ופרוש מכל עניני עוה"ז⁵ ומוכר לעשרות אלפי אנשים לאיש צדיק בעל דרגא גבוהה.

וכל מה שנאמר שאסור להאמין הוא אפילו כאשר המספר הוא אדם נאמן וכשר, ואפילו אם יבא לפני ב"ד להעיד מלקין אותו כי מכיון שאין בזה שני עדים אסור לו להגיד משום לשה"ר, ומכש"כ במקרה שלפנינו שהמספר ומוציא השם רע הוא אדם שמוכר שאינו שפוי בדעתו והוא בעל דמיון והאשה שפטטה היא ג"כ כזאת (חוץ ממה שאשה אין לה נאמנות להעיד) ועוד ב' נשים שספרו הודו לבסוף ששונאי הרב שכרו אותם לומר השקר הזה.

עכ"פ הדבר ברור שחוץ מהעון החמור של קבלת לשה"ר ומכש"כ עון הפלילי של הפצת השם רע ובזיון ת"ח ועל כולם חילול השם הנורא והאיום, כבר נתבאר ומוכן לכל בר דעת שאין ללשה"ר הזה ידים ורגלים כלל, ועל כן כל מי שמאמין ללשה"ר והוצאת שם רע זו חוץ מהאסורים החמורים שעובר, ה"ה גם פתי וטפש עצום וחסר דיעה והגיון לגמרי.

אוהבים לתת דופי בעובדי ד' כי מתחת הכרתם ה"ז מרגיע את לבם להרגיש עצמם לא פחות ושפל מהעובדי ד' וגם הם יהודים טובים ומכובדים כמותם, זה ביאור האמיתי בדברי הרש"ם הנזכר ובמה שרואים במוחש שכל מי שהוא יותר מגושם הוא יותר שמח ונהנה כשיש קול רינון על אדם חשוב ומקבל את הלשה"ר בעניינים אלו, ועל כן כל אדם שמקבל ומאמין בלשה"ר הזה ה"ז מוכיח על שהוא שפל וגם ביותר ומכש"כ אם ה"ה נהנה ושמח בזה הרי זה מוכיח על רקבון גדול בקרבו והוא נגוע בעומק לבו, ואפילו מי שרק לא כואב לו ולא אכפ"ל ולא מצטער על חלה"ש ועלובן התורה כנזכר ה"ז ג"כ מוכיח על רוע לב ובלבו ובראשו נגעו ח"ו.¹ ובמקרה זה כונתו גלויה לידוע שיחתו ולמביץ סגנונו שכונתו בזה לכפרת הכלל כולו, וידוע מש"כ בשע"ר לר' יונה הזכיר והלבנת פנים הם יסורים יותר מיתיה וידוע משה"ק מדרך הצדיקים שהיו מקבלים ע"ע מיתה כדי לכפר ולהציל כל הכלל כולו מגזירות קשות. ומה שאיזה טפשים השמיעו לתרץ את הרינון שאפילו אם היה דבר כזה ח"ו היה בזה עניני תקונים גבוהים שאין לנו מושג בהם, שמועה זו או שהשמיעו אותה השונאים עם כונה רעה לומר שהם מודים שאין להם הדבר הרע הזה ולהוכיח לקונם פניהם ויטרוף הדעת כחזבת כזו או שנמצאו איזה אנשים מטורפים שאמרוהו, אבל יל"ד שדבורים כאלה הם כפירה בתורת משה ומגלה פנים בתורה שאין לו חלק לעוה"ב וזה היה תורת דופי של כת ש"ץ מ"ש שלבסוף השתמדו כולם כידוע שזה היה הסופר אחרי שהטעו אחריהם הרבה אנשים ל"ע, ואע"פ שלכאורה מותר לכתוב את כל ש"ה הזכיר מיון שכינים נמצאים כל מיני שגונוט ויטרוף הדעת מציאות מקומם בתקופה זו כמו שנתבאר פעם הדברים שמכיון שאנו בזמן הבירור שלפני הגאוו"ש לכן כל רע וקליפה שהיה שפע בעולם במשך כל הששת אלפים שנה בהכרח שהיה חזר וניעור ויצא לאור עולם היום ויצטרף אליה כל הרע שעדיין נמצא בעולם מעורר עם הטוב ובכך יצא הרע את מינו וידבק בו ובה יתפרד ויצא מהטוב וישאר הטוב נקי וטהור ומסונן הדור ובכך יתבער כל הרע מן העולם בקרוב יחד עם כל כללות הסט"א ועמלק וכל חלק הרע ביחד ובה יתפנה המקום בעולם עבור התגלות מלכות שמים ותופיע הגאוו"ש בעגלא ובזמ"ק בב"א.² ואז בקש ממנו הרמ"א שיבקש מאלה"נ שיבא גם אליו (אל הרמ"א) ללמדו וענה לו אלה"נ שאינו יכול לבא לאלה שהם חיים בכבוד, ואמר הרמ"א שיאמר לו שהוא מוכן לעזוב את תפקידו בתור רב העיר ויחיה בשפלות, ענה אלה"נ שא"א כי זה תפקידו בעולם להיות רב ומנהיג הדור, ע"כ הספור שמובא ונדפס בספר החיים שם. המשך הערה זו בעמוד הבא.³ ואולי גם יוסף בקש כך כדי להגן בבזיונו על בני"מ מהיצ"ר כמו דאי' שבזכות העינוי של יוסף נשמרו בני"מ ערות מוצאים.

ועמש"כ החפ"ח (ה' לשה"ר כלל ח' ד') וז"ל תלמיד חכם הוא לפי הדור, ואפלו בזמננו, אם הוא רק ראו להורות ויגע בתורה נקרא תלמיד חכם, והמבזה אותו, אפלו בדברים בעלמא, ואפלו שלא בפניו, עון פלילי הוא, וחייב נדוי על זה, כדאייתא בש"ע יו"ד, עוד בספרו עליו דברי גנות הוא מונע את הרבים מעבודת ה', כי על ידי זה... ועוד כמה קלקולים. הצרות המרובות בעולם היום ועיכוב הגאולה כ"כ אחרי שכבר הגיע זמנה (כידוע משמשת תש"ס נחשב שהגיע זמנה) אלא כמשאחז"ל (סנהדרין ...) שאע"פ שכלו כל הקיצין אין ב"ד בא עד שישבו בתשובה, וחסא זה בודאי מעכב כי אם חטא זה גרם החרב מכש"כ שמעכב בנינה, ויש להתריע מאוד על עני"ה ויש הפקר לכל הבאוריה מלבד ת"ח שאינו מוצא חן בעיניהם ואינו מרצונם, אמנם זה לבד לא היה מכריע לכל הכלל לולי השתיקה וששמים יד לפה וכובשים פניהם בקרקע כי כל א' חש לכבודו שלא יבזו גם אותו אם ימחה נגדם, ואוי לנו שכך עלתה בימינו שחסים על כבוד עצמם יותר מאשר על כבוד שמים ומי ידוע איזה צרות וגזירות יותר גרויעם עלולים להופיע עבור חטא זה. ואלי יאמר האומר כי מצד כל הוא לבדו ימחה, כי עכ"פ את נפשו יציל בזה ונוסף לזה שממנו ילמדו וכן יעשו אחרים, ובה יזכה א"ע ואת כל הדור.¹ ומי שיכול להעלות על דעתו לחשוך כזאת על אדם כזה ה"ז סימן שהוא בדרגא שפילה ורחוק מאוד מרוחניות אינו משיג כלל מה זה רוחניות ומה זה אדם שקרוב לרוחניות ורחוק מהבלי עוה"ז, והוא עצמו צריך בדיקה על מצבו הרוחני, וידוע מ"ש ל' קידושין (ע) כל הפוסל (אחרים) במומו (כלו חסרון שלו מטיל על אחרים) הוא פוסל, ועמש"כ בתשובת רש"ם (יו"ד סי' רט"ו) והחפ"ח בה' לשה"ר כלל ו' בבא"ח את ל"א ציין הרש"ם הללו) על סיפור עני"ז שכל מי שמאמין בתורת משה אסור להאמין להדבר, וכל המפקפק בזה (כלו שחשש להאמין בהוצאת הקול) אינו אלא מי שנגוע ומוכה מחולי זה, עכ"ל. וידוע מ"ש א' מהצדיקים שם אדם היו בעלי תאוה ועבירה יודעים התענוג שאנו מרגישים באמירת נשמת בש"ק שזה פי אלף מתענוג הגשמי שהם משיגים בתאותם ועבירתם, היו עוזבים תאות יצרים והיו חוזרים בתשובה ונעשים עובדי ד' וצדיקים, ע"כ. והנה תענוג זה מורגש הוא לכל מי שהוא שקוע בעבודת ד' ובתוה"ק ועל כן מי ששקוע בתורה ובעבודת ד' לא יעלה בלבו כלל להאמין על עובד ד' וזולתו כדבר הזה כי הוא יבין שזה לא יתכן. וכמו שאין שום הגיון לומר על מי שאוכל ומתענוג מדבש מתוק שאולי ירצה לעזוב את זה ולהתאות לתמיתות של מלח, וידוע מש"כ הרמב"ם שאין יצה"ר ומחשבות עבירה של תאות מצויים אלא בלב פנוי מחכמה ע"כ (הלומד ואינו שקוע עדיין נקרא לבו פנוי כי אין הלימוד מגיע ללבו ונשאר רק במוחו) רק שאלו שקועים בתאות שגויות הם יכולים לחשוב שעובדי ד' אינו שונה מהם וכלל הם

ולכן אלו שמפיצים ומשמיצים על סמך עדיות כאלה ה"ז מעשה רשע נורא, ואפילו אם היה איזה ממש בדבריהם עברו בזה על דברי חז"ל והש"ע, כי היו צריכים לכסות הענין מפני בזיון כבוד ת"ח והתורה (וחלה"ש) כמבואר בגמ' (מו"ק י"ז) וכן נפסק בש"ע (יו"ד ש"ד מ"ב), ועל כן בודאי יש להם איזה נגיעה וטיגא בלבם וחלקם עם עזי פנים שבדור ובעלי מחלוקת ולשה"ר שאין רפואה למכתם ומכש"כ למה שע"כ הם מחללים שם שמים באופן נורא ואיום ומבהיל הרעיון, ובפרט מה שהכניסו את כל השמצה להתקשורת ובה נתנו יד לפושעים לגדף ולחרף נגד כל מערכות ישראל שומרי תורה ומצוות לשמצה בקמיהם נגד התורה"ש ושמיירת הדת ולתת את כולם עם גדוליהם לאַלְהָ לשמצה וחרפה ולזלזול נורא וגלוי נגד כל העמים אשר תחת השמים, וכמדומני שמעולם לא היה כדבר האיום והנורא הזה לתת בפי קמינו שמצה על גדולי וצדיקי העם לחרפה ובזיון שפלה כזה, גם נגרם עוד רעה גדולה עי"ז שהרבה ירדו עי"ז מיהדותם ומאמונתם ד"י כפי שהמציאות מעיד ועל כן המפיצים הש"ר הם גם נכנסו בכלל חוטאים ומחטיאי הרבים ד"י והרי כל זה מוכיח שזה עבירה גדולה נוראה כפי הכלל שמצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה, ואוי להם לבריות הפראים האלה מיום הדין והתוכחה ומעלבונה של תורה ושל כל האמונה והדת.

ועל כן אלה האנשים המפיצים ומוציאים השם רע גדלה רעתם לפני ד' וצעקת שמים נגדם הוא בקול גדול ולא פסק מלקטרג ועלול להביא ח"ו חרון אף ורעה גדולה על כל העולם ד"י כי עשו בזה חלה"ש נורא ואיום שאין דוגמתו, וידוע מ"ד בזה"ק שד' ית' מקפיד יותר על כבוד הצדיקים והגדולים יותר ממה שמקפיד על כבודו, ועל כן יש לנו לדאוג שמי יודע איזה גזירה ועונש עלול לצמוח מדבר הזה (אם לא יחזור בתשובה תומ"י) ואם נשתוק מלמחות על חלול שמים וכבוד הצדיקים ועלבון התורה.

וידוע מש"כ הגר"א (באדרת אלי' פ' דברים) וז"ל ה' מיני ערב רב, א' בעלי מחלוקת ולשה"ר ... המחלוקת נגד כולם והם נקראים עמלקים ואין בן דוד בא עד שיעברו מן העולם ועליהם נאמר "תמחה את זכר עמלק", עכ"ל מתו"ש שם, על כן "המצוה על כל מי שבידו למחות נגדם לקיים מצוות עשה של מחיית עמלק" עד שימחה הלשה"ר ושם רע הזה מן העולם.

ועל כן מי שמאמין לשמועה כזו ומכש"כ מי שמפיצו ה"ה בכלל אפיקורס כמשאחז"ל על המבזה ת"ח וכל השומע ואינו מוחה על כבוד ת"ח ועלבון התורה וצער השכינה שנגרם עי"ז, ה"ה ח"ו בכלל מסייע ידי עוברי עבירה (נוסף לחיוב הערבות) ונעשה עי"ז חבר לאיש משחית, ואפילו אם היו שוגגים בדבר כי הלא אמחז"ל אחד שוגג וא' מזיד בחלה"ש ואין לך עבירה גדולה בתורה מחלה"ש ואפילו יו"כ יחד עם יסורים אינם מכפרים על זה.

ויש לנו להצטער ולשים אפר על ראשנו על גודל צער השכינה על הענין הזה, ואוי לו למי שלא מצטער על צער השכינה אשר מתפלשת בעפר על חרבן הנורא שנגרם ע"י אנשי דלא מעלי, ואפילו המתנגדים להנהגת הרב הזה"ה גם בשאר דרכיו (ומכש"כ בזה) עכ"ז אין זה סיבה שלא למחות נגד חילול השם המתחולל ע"י המוציאים השם רע' וה"ה דומה לבן בין הבנים שעושה דברים שאין רוח שאר אָחיו נוחה מהם ובה נגרם שנתבזה שם אביו, האם לא יכאב לשאר הילדים ולא ידאגו למנוע ולבטל בזיון וצער אביהם מכיון שזה נגרם ע"י בן שהתנגדו לדרכיו, ומי שלא כואב ומוחה על כבוד אביו ה"ז מוכיח שאין לו אהבה לאביו, וכמו"כ הוא בענינינו מי שלא כואב לו ולא מוחה על כבוד שמים ה"ז מוכיח שחסר לו ההרגשה והאהבה לד' שמחוייב בה כל יהודי וזה שפלות גדול וגרוע מאוד ח"ו.

והנה אע"פ שאין לנו שום קשר אל הרב הנזכר ואל עדתו כלל, בכ"ז אחרי ששמעתי ותרגז בטני לקול השמועה וקול ענות אנכי שומע המענה את שומעיהם ואמרתני לבני אוי לאזנים שכך שומעות ולא כואב לו הדבר ולא יוצא למחות עבור כבוד שמים המתחלל בעוה"ר בצורה מבהילה כזאת, (אע"פ שידוע אני מן ערכי שאינו ראוי להעמיד עצמי בראש ולכן הנני תמיד נמנע מלצאת ולעמוד במקום גדולים לחתום על מודעות בחוץ, בכ"ז) אלצוני רעיוני והוציאו אותי מגדרי לקיים משאחז"ל במקום שאין אנשים השתדל להיות איש למחות למען חלול השם וכבוד שמים ובזיון ת"ח ועלבון התורה, וכך אמחז"ל בדיני נפשות מתחילין מן הקטן וממני ילמדו גם אחרים וכן יעשו וכמשאחז"ל אשרי הדור שהגדולים נשמעים להקטנים, ועל כן הנני מתחנן ופונה בזה אל רבני ומנהיגי הצבור לבא לעזרת ד' בגבורים למחות על חילול ש"ש ושערוריה גדולה בבית ישראל שמרבים יום יום חילול ש"ש בעולם ד"י ונא להצטרף להחזיק בכבוד התורה וגם לקיים מצוות ולא תעמוד על דם רעך, וידוע משאחז"ל להיות מן הנרדפין ולא מן הרודפים ועוד אמחז"ל הדבק במדותיו ית' וכתוב "אלקים יבקש את הנרדף" ואמחז"ל אפילו צדיק רודף רשע, ומכש"כ כאן שהנרדף הוא צדיק והרודפים הם אנשי דלא מעלי וש"ש מתחלל עי"ז ומגדילים בזה כח הסט"א והקלקול בעולם, ולפי המסופר שישנם כאלה שירדו עי"ז מהדת והאמונה ל"ע עי"כ נעשו הרודפים גם חוטאים ומחטיאי הרבים ד"י, וי"ד שלא תהא זאת לפוקה לכל הכלל ויתעוררו לשוב בעוד מועד טרם אף ד' חרה בעם ויצא השריפה ויהיה מאוחר ח"ו.

המשך הערה ה' ועי' חפ"ח הל' לשה"ר (ככל ו' בבאמ"ח י"ד) שהביא כדלהלן, וז"ל המהר"ק (שורש קפ"ח) מהמעשה שהיה שם באיש אחד ר' אהרן ראסקיא שהיה נרדף בעיר מפני אשה אחת שהוציאה עליו שם רע בענין זנות ועל ידי זה היה לו בזיון וכלימה, והסכימו ביניהם שלא לקרותו לתורה בציבור, והרעיש עליהם המהר"ק עבור שיוון גדול הוא להאמין בדברי האשה האורורה הזאת, וכתב על זה שלא מביעיא דאין לחוש ולהרחיק ... אלא אפילו לשנאותו בלב... אסור, עי"כ שם וז"ל והמביישו יבקש רחמים על עצמו בהיות כבוד בני אברהם יצחק ויעקב קל בעיניו ובודאי כי תועבת ה' יתברך כל עושה אלה ורב עונשו מאד וכל שכן לביישו בדברים כאשר נעשה שלק' את אהרן הנ"ל אשר ביישוהו והכלימוהו ועכבוהו שלא לקרוא אותו לתורה בציבור ואין מלבין מני חבירו ברבים יותר מזה, ולו חממו ושכילו המביישים יכירו וידעו כי גדול מה שנאמר במלבין מני חבירו ברבים מהבא על אשת איש, כמו שהשיב דוד לדואג ואחיתופל שהבא על אשת איש מיתתו בחנק ויש לו חלק לעולם הבא והמלבין מני חבירו ברבים אין לו חלק לעולם הבא כמה יש לו לאדם להזהר שלא להלבין מני חבירו ובראו.

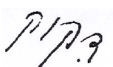
ובגמ' (ר"ה י"ז) האפיקורסים (שבזה בכלל מבוה ת"ח כ"ל) ומחטיאי הרבים נידונים בגהנום לדורי דורות. [הוספת המעתיק, ואפילו מי שאינו אוהד כלל לכל חסידיו במשלב כ"כ אין זה צדיק אותו שלא להחזיק בעד כבוד שמים, ולפי המשל המובא בפנים ה"ז מוכיח שחסר לו אהבת ד' והתורה וישראל ולכן ה"ה עושה חשבונות כאלו עקומות שהם חשבונות של היצה"ר ואין בהם שום שכל להלבין פני חבירו וצדק, וק"ל.]

בכ"ז כ"ע מודים (ועכ"פ מי שמכירו היטב יודע ברור) שלפעמים כשעושה דברים שנראים מוזרים להצבור יש לו בהם חשבון עמוק לשם שמים כפי דרכו שדרך לו. ומכש"כ כאשר הדבר ברור לכל דורש וחוקר את האמת יתברר לו בודאי שכל הש"ר בשקר יסודו.

גם גרמו בזה הירוס גדול אצל אנשי עדתו וקהלתו הגדולה וזה גם פשע ורשע גדול ועמש"כ הגר"א (מסיל' ו' כ) עה"פ "משלח מדנים בין אחים" היא תועבת נפש ועליהם נאמר (ויקרא כ"ו ל) וגעלה נפשי אתכם, וכדאי להעתיק כאן גם משלון החפ"ח בשמיה"ל שער הזכירה פט"ז אמרינן (סנהדרין ק"ג): אמר רב חסדא: כל העושה על רבו כחולק על השכינה שנאמר (במדבר כ"ו ט) "בהצאתם על ה'". אמר רב חמא בר חנינא כל העושה מריבה עם רבו כאילו עושה עם השכינה שנאמר (במדבר כ' ג) "המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ד'". עוד איתא שם בהאי ענינא אמר ר' חנינא בר פפא כל המתרעם על רבו כאלו מתרעם על השכינה שנאמר וגו'. אמר רב אבהו כל המהרהר אחר רבו כאלו מהרהר אחר השכינה שנאמר וגו'. וד' מדרגות דקחישיב הגמרא למטה להורות לנו דאפילו ההרהר לבד הוא גם כן איסור גדול. ומה נואלו האנשים שנקל בעיניהם לחלוק על הרב... ואינם חרדים מהענש הגדול המעותד לבוא עבור זה לעוה"ב כמו שבארנו וגם בעוה"ז לא יצלו מן השפטים הרעים עבור זה... איתא במדרש רבה פ' פנחס ... שכל מי שאינו נוהג ברבו כל המדות אלו נקרא רשע לפני המקום ותלמודו משתבח ושנותיו מתקצרות ולבסוף הוא בא לידי עניות שנאמר (קהלת ח' ג') "וטוב לא יהיה לרשע ולא יאריך ימים כצל אשר איננו ירא מלפני אלקים", עכ"ל המדרש. והנה המדרש איירי אפילו אם אינו מהדרו כראוי, וכל שכן אם הוא ממשיך עליו מחלוקת מאנשי עירו בודאי יענש בכפלים, עכ"ל החפ"ח שם.

הכותב וחותם בדמע מצפה ומחכה לישועתן של ישראל ולהרמת קרן התורה והאמונה וכבוד שמים בב"א.

הגה"צ ר' שלום ארוש שליט"א
ראש ישיבת חוט של חסד

הגה"צ ר' דוב קוק שליט"א
מטבריא

הגאון רבי משה מרדכי קארפ שליט"א
מגדולי הרבנים בקרית ספר
בס"ד
דברי הגה"צ אשר מסתיר אגונותו בצדקותו אב"ד "תהילות ישראל" הן דברי אלוקים חיים, והדברים פשוטים כביענתא בכותחא כי ע"פ התו"ק וכידוע לכל לומד בספר "חפץ חיים" אסור להרהר אחרי מי שמוחזק ת"ח וצדיק ולקבל ולשמוע, וכל שכן במי שכל ימיו מזכה את הרבים (עי' יומא פז) וק"ו כשידוע שלפני כן קמו עליו שונאים בעניני ממונות וכיו"ב, דפשוט בחפץ חיים שהקול יוצא מהשונאים, וכל נגרר אחרי דברי שטות כאלו מעיד על עצמו ששקוע בהבלים וטומאה כזו, ואוי לדור שכן עלתה בימיו, ואף זה מהבירור האחרון שלפני ביאת המשיח, אשר חוצפה יסגי בריש גלי על ד' ועל תורתו בלא פחד ומורא הלא הם עזי פני שבדור את כולם ישא הרוח במהרה, ונגלה כבוד ד' ורחח ליראי שמו שמש צדקה ומרפא ויתקיים במ' "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו"

הכו"ח בצער על צערה של השכינה וצערן של ת"ח וצדיקים וצערן של ישראל ומצפה במהרה לישועת ד' ולגילוי כבוד שמים והרמת קרן התורה וכןקטת ישראל.